

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Štencla a soudců JUDr. Helény Šteflové a JUDr. Ladislava Derky v právní věci navrhovatele : JUDr. J. Ž., I. proti odpůrci: **Komerční banka, a.s., Na Příkopě 33, Praha 1**, o zaplacení úroků z termínovaného vkladu s přísl., o odvolání navrhovatele do rozsudku Krajského obchodního soudu v Praze č.j. 7 Cm 237/95-23

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se v plném rozsahu potvrzuje.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í

Rozsudkem soudu prvního stupně bylo rozhodnuto, že žaloba, aby odpůrci byla uložena povinnost opakovaně, pravidelně v jednotlivých čtvrtletích roku od 1.1.1995 do skončení platnosti uzavřené smlouvy r.č. 5/802 ze dne 2.5.1991 "Smlouvy o termínovaném vkladu s 12-ti měsíční výpovědní lhůtou" připisovat sjednaný úrok 14,25%, číslo účtu 982390388842641 CZK, z vkladu Kč 331.604,58 a příslušných dalších vkladů snížených o výběry a k termínu od 1.1.1995 do 31.3.1995 připsat úrok po zdanění v částce Kč 9.412,58 a dále plnit dle podmínek uzavřené smlouvy, dále, aby byla odpůrci uložena povinnost recipročně uhradit dle smlouvy r.č. 5/802 ze dne 2.5.1991, přílohy 1, odstavce 3 za porušení "Smlouvy o termínovaném vkladu s dvanáctiměsíční výpovědní lhůtou" sankci ve výši 12,25% z vkladu Kč 331.604,58 a úroků po zdanění od 1.1.1995 do právní moci rozsudku, se zamítá (bod I. výroku). Dále bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (bod II. výroku).

Z odůvodnění rozsudku vyplývá, že navrhovatel se domáhal, aby odpůrci bylo uloženo plnit povinnosti vyplývající pro něj z uzavřené smlouvy o termínovaném vkladu ze dne 2.5.1991, zejména pak, aby mu poskytl úrok z vkladu ve výši 14,25% p.a. a toto úročení i nadále prováděl. Odpůrce nárok navrhovatele odmítl s odkazem na výpověď uvedené smlouvy ze dne 9.9.1994, kterou navrhovatel obdržel dne 16.9.1994. Smluvní vztah, o který navrhovatel opírá své nároky, tedy podle odpůrce zanikl.

Soud ve věci nařídil jednání, v jehož rámci provedl dokazování předmětnou smlouvou, písemnou výpovědí smlouvy a další korespondencí mezi účastníky. Na základě provedeného dokazování vzal soud za prokázané, že mezi účastníky byla dne 2.5.1991 (tedy ještě před nabytím účinnosti obchodního zákoníku) uzavřena podle občanského zákoníku inominátní smlouva o termínovaném vkladu s úročením ve výši 14,25% p.a. s dvanáctiměsíční výpovědní lhůtou sjednanou ve prospěch navrhovatele. Dále soud zjistil, že odpůrce tuto smlouvu dopisem ze dne 9.9.1994 vypověděl s účinností ke dni 31.12.1994, přičemž navrhovatel tuto výpověď obdržel dne 16.9.1994. Z další korespondence pak soud zjistil, že navrhovatel považoval učiněnou výpověď smlouvy za neplatnou.

Dále se soud zabýval právním hodnocením platnosti učiněné výpovědi smlouvy. Nejprve soud dovodil, že ke dni 1.1.1992 vstoupil v účinnost obchodní zákoník, a proto s přihlédnutím k ust. § 763 odst. 1 obch.zák. se právní vztah mezi účastníky ohledně smlouvy o termínovaném vkladu nadále řídil ust. § 716 a násl. obch.zák. Tato právní úprava však upravuje pouze možnost výpovědi smlouvy ze strany majitele účtu - tedy navrhovatele. Vznikla tedy situace, že možnost výpovědi ze strany odpůrce nebyla ani sjednána ve smlouvě, ani není obsažena v zákonných ustanoveních tuto smlouvu upravujících. Pokud tedy byla v daném případě výpověď odpůrcem podána, je nutno na výpovědní lhůtu a její běh aplikovat ust. § 582 o.z. Soud proto dospěl k závěru, že odpůrce postupem dle § 582 odst. 1 o.z. účinně vypověděl smlouvu o termínovaném vkladu s navrhovatelem a tato smlouva dnem 31.12.1994 zanikla. Žaloba byla proto v plném rozsahu zamítnuta. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve prospěch odpůrce, který měl ve sporu plný úspěch, s přihlédnutím ke skutečnosti, že odpůrce žádné náklady nepožadoval.

Proti rozsudku podal navrhovatel včas odvolání, ve kterém navrhl změnu napadeného rozsudku ve svůj prospěch tak, že žalobě bude vyhověno.

V odvolání uvedl, že posuzovaný smluvní vztah se nemůže řídit obchodním zákoníkem, ale je upraven v § 778 a násl. o.z. Dále v odvolání zastává názor, že na daný případ nelze aplikovat ust. § 582 odst. 1 o.z. Podle navrhovatele je naprosto zřejmé, že jde o snahu odpůrce vyhnout se povinností plynoucích z řádně uzavřené smlouvy zneužitím ust. § 582 o.z.

Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek při ústním jednání podle § 212 o.s.ř. ve znění účinném do 31.12.2000 (dále jen o.s.ř.) a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Navrhovatel v úvodním přednesu odkázal na písemné vyhotovení svého odvolání a zdůraznil, že dle zásad právního státu bylo povinností odpůrce, aby výpověď smlouvy o termínovaném vkladu nechal odsouhlasit navrhovatelem, popř. v soudním sporu se domáhal určovacího výroku o účinnosti takové výpovědi.

Zástupce odpůrce v úvodním přednesu uvedl, že je přesvědčen o správnosti rozsudku soudu prvního stupně a s jeho odůvodněním se plně ztotožňuje.

Odvolací soud nejprve konstatoval, že soud prvního stupně zjistil skutkový stav přesně a úplně. Právním základem sporu je posouzení platnosti výpovědi smlouvy o termínovaném vkladu uzavřené mezi účastníky dne 2.5.1991. Soud prvního stupně správně dovodil, že tato smlouva byla uzavřena na dobu neurčitou podle § 51 o.z. a vzhledem k přechodnému ustanovení § 763 odst. 1 obch.zák. se ode dne 1.1.1992 právní režim smlouvy řídil obchodním zákoníkem, konkrétně ust. § 716 a násl. obch.zák. Odvolací soud tedy nepřisvědčil názoru navrhovatele, že právní režim smlouvy se řídí ust. § 778 a násl. o.z. Uvedená právní úprava se týká vkladových listů a vkladních knížek. V daném případě však posuzovaná smlouva o termínovaném vkladu plně odpovídá svým obsahem kritériím smlouvy o vkladovém účtu vymezeným v § 716 obch.zák. Soud prvního stupně rovněž správně konstatoval, že zákonná právní úprava neobsahuje možnost výpovědi smlouvy ze strany banky. Za této situace, kdy je smlouva uzavřena na dobu neurčitou a pro odpůrce ze smlouvy ani ze zákona nevyplývá způsob její výpovědi, je namíste aplikace § 582 odst. 1 o.z. a smlouvu lze vypovědět ve lhůtě tří měsíců ke konci kalendářního čtvrtletí. Jestliže tedy v daném případě navrhovatel obdržel od odpůrce výpověď smlouvy dne 16.9.1994 došlo k zániku smluvního vztahu uplynutím dne 31.12.1994.

Odvolací soud tedy uzavřel, že napadený rozsudek soudu prvního stupně je věcně správný, a proto nezbylo, než jej za použití § 219 o.s.ř. potvrdit.

O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle §224 odst.1 a § 142 odst. 1 ve prospěch odpůrce, který měl v tomto řízení plný úspěch, s přihlédnutím ke skutečnosti, že odpůrci žádné náklady nevznikly.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné. Při splnění předpokladů taxativně vymezených v § 237 - § 239 o.s.ř. ve znění účinném do 31.12.2000 lze do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí proti němu podat dovolání, a to u soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

V Praze dne 9. července 2001

JUDr. Zdeněk Š t e n c l v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

Fant